Rok III. Tarnów, dnia 6 stycznia 1935 r. Nr. 1

KRÓLUJ NAM CHRYSTE!

Dodatek dla dzieci

Kolędnicy z gwiazdą

Śladem Trzech Króli.

Szli nocami długiemi przez dalekie kraje, przez górzyste okolice, skąpane w błękitnej poświacie dalekiego księżyca. Szli za blaskiem wielkiej, złocistej gwiazdy... Szli, a serca mieli pełne wiary przeogromnej, że tam na dalekim horyzoncie, tam, gdzie lśniła ta przepiękna gwiazda, znajdą nowonarodzoną Dziecinę, Boga prawdziwego.

A kiedy stanęli przed cichą szarą szopą, oświetloną tem przedziwnem światłem cudownej gwiazdy, otoczoną rzeszami śnieżnych, a rozśpiewanych aniołów,

zatrzymali u wejścia swoje orszaki, a sami Trzej Mędrcy-Królowie, weszli z darami do wnętrza szopy.

I upadli na kolana. Miłość przeogromna .zalała ich serca i rozjaśniła słońcem ich twarze... Pokój i szczęście wypełniło ich dusze... Byli więc wreszcie u stóp Bożej Dzieciny, byli u swojego Władcy i chylili głowy przed Jego Majestatem i podziwiali Jego miłość przepotężną dla świata.

Złożyli potem dary.

Bogatą, kosztowną bryłę złota wraz z sercem miłości pełnem, wonne kadzidło wraz z uwielbieniem najgłębszem, mirę i całe swoje życie ofiarne i dobre...

A Dziecię Jezus przyjęło z uśmiechem ich dary i błogosławiło tym Trzem Świętym Mędrcom, przedstawicielom świata...

* * *

— Do stajenki betlejemskiej nie pójdziemy, bo tak od nas daleko. — Lecz jednak musimy podążyć śladami Trzech Królów, bo pragniemy oddać hołd Bożemu Dzieciątku, pragniemy otrzymać Jego błogosławieństwo!

I Dzieciątko Jezus woła nas do Siebie.

Codziennie woła... Czy słyszymy, jak ponad czarnemi polami płynie ten zew z donośnym głosem dzwonów? Zaś kiedy staniemy u drzwi świątyni, to wieczna lampka czerwonem światłem mruga... mruga... i woła nas i prowadzi do Pana Jezusa w Najśw. Sakramencie.

Tam w cichem, skromnem tabernakulum mieszka ten sam Jezus, któremu Trzej Królowie oddawali niegdyś hołd w stajence betlejemskiej...

Przystąpmy do Niego śladem Trzech Mędrców, złóżmy Mu dary z serc naszych i gotując w nich dla Niego mieszkanie, przyjmijmy Go w Komunji Świętej!

Powiedzmy Dzieciątku Jezus w tę uroczystość dzisiejszą, że pragniemy naśladować Trzech Mędrców sercem całem!

To znaczy: Pragniemy w ciągu dnia pracować z myślą o Ukochanem Bożem Dzieciątku, będziemy śpiewać Mu na chwałę kolędy z należną powagą i zrozumieniem i postanawiamy odwiedzać Go zawsze w Najśw. Sakramencie, ilekroć tylko będziemy przechodzili obok kościoła.

Na drogę życia w Nowym Roku zapamiętajmy sobie te zdania i dążmy zawsze do wzrastania w miłości Bożej, do coraz większego umiłowania naszych rycerskich obowiązków i hasła: Króluj nam, Chryste!

Kolędnicy.

Skrzypi śnieżek pod nogami,
Psy szczekają, choć mróz srogi.
— Z drogi przed kolędnikami!
Niesiem gwiazdę w wasze progi!

Rwie się z młodych serc kolęda:
„Mędrcy świata, Monarchowie!“
Patrzcie w gwiazdę tę prześliczna,
Bo któż cuda jej wypowie?!

— Zimno, mróz nam szczypie nosy,
Gwiazda błyszczy, jak w kościele!
Hej, wynieściež nam kolędę,
Dużo grosza, serca wiele!

Milkną głosy, nocka cichnie — —
Poszli chłopcy z gwiazdą złotą!
Suną w wieś po skrzącym śniegu,
Jak zmarznięci — tak z ochotą!

Jezus się narodził!

Przed lat tysiącami,
W noc zimową, cichą
Narodził się Jezus,
Popod strzechą lichą.

Dziś w tę noc radosną
Rozbrzmiewają dzwony
Po wszystkich kościołach,
W wszystkie Polski strony.

My, rycerskie dzieci
Przy żłóbku klękamy
I swoje serduszka
W darze Mu składamy.

A oprócz tych darów
Wszyscy z serc śpiewamy:
Kochamy Cię Jezu!
Życie dla Cię damy!

Jezus się uśmiecha
I Swą rączkę małą
Dzieci błogosławi
Wraz z Ojczyzną całą!

Zofja Wojtyżanka
ucz. kl. VI A w Nowym Sączu

Jasny dzień...

(Rycerzom na dzień Komunji świętej).

Chciałbym, by jasny był ten dzień dla Ciebie,
Kiedy to Chrystus wraz z Tobą przełamie
Chleb biały, którym duchy syci w niebie,
Lub krzepi onych, którym słabnie ramię
W walce życiowej, w trudzie i spiekocie,
By w upodlenia nie ugrzęznąć błocie...

Chciałbym, by jasny był ten dzień dla Ciebie,
Kiedy Cię gościć będzie przy Swym stole
On—przesłoniony w białym pszennym chlebie...
Wiem, że przycichną wszystkie one bóle
I smutki, które przy sercu się czają,
Gdy Cię pogodne oczy powitają...

Chciałbym, by jasny był ten dzień dla Ciebie,
Kiedy pochylisz na Jego pierś głowę...
Wiem, że Swą ciszą wnet Cię ukolebie
I życie zbudzi w tem omdleniu nowe,
Wytryskające z głębin duszy własnej...
Więc niech to będzie dzień w Twem życiu jasny...

T. J.

Pamiętaj!

O jednem tylko
W tym Nowym Roku
Pamiętaj, drogie dziecię,
Żeś z każdą chwilką...
Żeś z każdą chwilką,
Jest coraz starsze przecie.

I jeśli CZYNU
Nie rzucisz ziarna
I żądzom oddasz wodze —
Wyrośniesz, synu,
Jak trawka marna,
Jako ten chwast przy drodze! *E. K.*

Gwiazdy-perełki...

Z mego łóżeczka, przez szybę okienną,
Gwiazd widzę całe tysiące,
Gdy w noc pogodną srebrzą się nademną,
Jako te owce na łące...

Srebrne gwiazdeczki, jak perły na sznurze,
Ciągną po niebios błękicie,
Na aksamicie, w niebios lazurze
Brylanty błyszczą obficie...

Gwiazdy mrugają promieńmi złotemi,
Niby te ognia iskierki...
I spoglądają oczkami jasnemi,
Do mojej małej izdebki...

Gwiazdy-perełki to płoną, to gasną,
Niby się bawią, jak dzieci,
Po niebie chodzą smugą światła jasną,
Co jak gościniec tam świeci...

...Czasem z tej wielkiej gromady wypadnie
Gwiazda — i łukiem zatoczy...
Dokąd poleci i gdzie nadół spadnie,
Ciekawe nie dojrzą oczy...

Z mego łóżeczka, przez szybkę okienną
Chcę zliczyć gwiazdek tysiące...
Lecz uciekają swawolnie przedemną,
Jako owieczki na łące...

Marja Studnicka

...Gdy pomodlimy się wszyscy...

Halinka zamknęła gwałtownie drzwi ciemnej izby, rzuciła się w kąt, w stronę pieca, oparła się o jego zimne kafle i zakrywając oczy drobnemi rękami, szlochała głęboko. Z drugiej izby dolatywały przez cienką ścianę krzyki ojca, który znowu urządzał awanturę.

Płacz wstrząsał ciałem Halinki. Przejmował ją strachem głos rozkrzyczanego ojca. I o cóż poszło, mój Boże... Minęły święta Bożego Narodzenia. Matka tak prosiła ojca, by poszedł do spowiedzi... Nie był już kilka lat. Teraz też nie poszedł. Dziś właśnie, w święto Trzech Króli, kiedy ojciec wyszedł z domu, mamusia kolędowała razem z dziećmi, a potem modlili się wszyscy na klęczkach o nawrócenie ojca... Nagle tatuś wpadł do mieszkania (wracał pewnie od tych złych sąsiadów) i zaczął strasznie przeklinać, przezywać mamusię, bluźnić przeciw Bogu... Wtenczas Halinka uciekła do tej izby.

Połykała łzy gorzkie, nadsłuchiwała...

Doleciał ją trzask rzucanych stołków o podłogę, potem krzyk dziecka i jego wołanie: Tatusiu, tatusiu!

Halinka zaniosła się nowym płaczem. Pewnie ojciec chciał uderzyć mamusię, a matka chwyciła małą Zosię na ręce... Zawsze tak było. Ojciec kochał Zosię bardzo. Choćby był nie wiem jak rozgniewany, to jednak na widok Zosi płaczącej, opanowywał się. I teraz zrobiło się za ścianą cicho... Burza minęła.

Halinka uklękła w ciemności przy swojem łóżeczku, wtuliła spłakaną buzię w nakrycie łóżka i zaczęła mówić pacierz. A żalu pełne serce. I skarżyła się w modlitwie Bogu... Dlaczego właśnie jej ojciec jest takim... Dlaczego jej mamusia musi być taka biedna... I czy pomoże co jej modlitwa?...

Jednak obowiązkiem dziecka, szczególnie rycerki, jest modlić się za rodziców. A w tym miesiącu: styczniu trzeba modlić się o to, **aby bezbożnictwo zostało zwalczone!** Modlić się o to, aby ci ludzie, którzy piszą złe książki, złe gazety, którzy prowadzą gorszące rozmowy, którzy zepsuli jej ojca i oderwali go od wiary świętej, od rodziny, aby ci ludzie nawrócili się i aby ich zła praca nie przyniosła plonu, nie szkodziła ludziom.

Mówiono im o tem na ostatniem zebraniu Rycerstwa, że trzeba modlić się, by dobra prasa, pożyteczne książki, zwalczyły złe pisma i pociągnęły wszystkich do Boga.

Halinka postanowiła wtenczas modlić się w tej intencji i modlić się za ojca, którego ci bezbożnicy zepsuli. Ale przecież już oddawna modliła się o nawrócenie ojca. Czyż to co pomoże... Przypomniała sobie nagle, że teraz całe Rycerstwo pomodli się o to. Wszak wszyscy w miesiącu styczniu modlić się będą o **zwycięženie bezbożnictwa** i o nawrócenie tych, którzy zbłądzili. Całe więc Rycerstwo obejmie modlitwą i jej ojca... Może naprawdę kiedyś będzie lepiej, bo właściwie tatuś nie jest taki zły, tylko te złe towarzystwa go psują...

Zerwała się z klęczek.

Z drugiej izby płynęła cicha kolęda.

Wyszła z ciemności i przeszła do oświetlonej izby.

Ojca nie było, widocznie wyszedł na podwórze.

— Tak, gdy pomodlimy się **wszyscy**, ojciec napewno się nawróci... pomyślała z wiarą i silnem postanowieniem.

I dołączyła głos do wspólnej kolędy. A serce miała przepełnione radością, że przecież nie jest sama w swem zmartwieniu, ale są z nią liczne rzesze polskiego Rycerstwa Chrystusowego.